

Bada István

ISTEN(EM)

Hirtelen össze sem tudom számolni, hogy hányszor tanácskozott a vajdasági magyar értelmiség. Múltunkat, jelenünket és jövőnket minden szempontból megvitatták. S szinte hiába volt a sok szócséplés, minden maradt a régiben. Azaz senkit sem lehetett meggyőzni, mindenki továbbra is úgy cselekedett, ahogy ő látta jónak. A megbékélés jobbját senki se nyújtotta, vagy ha nyújtotta, nem fogadták el.

Párszor meg is mérettették magukat, egyeseket el is fújt a szél . . . Az értelmiségieket már régóta két táborba osztom: 1. az értelmesekre és 2. az értelmetlenekre.

Az első csoport tagjaival egy kis győzködés után szót lehet érteni, a másik tábor vezetőivel szinte kár szóba állni, mert ők szentül meg vannak győződve „szent” igazukról, és abból egy tapodtat sem engednek.

(A vajdasági értelmes nép már régen tudja, hogy a szétesésnek, a hat pártra való oszlásnak a koncon való marakodás az oka.)

Johannával igen vallásosak vagyunk, mert az a célunk és ezt valljuk is, hogy az olvasás a legjobb megtartó ereje magyarságtudatunknak.

József Attilával már régen vallom:

*Hogyha golyóznak a gyerekek,
az Isten köztük ott ténsfereg.
S ha egy a szemét nagyra nyitja,
golyóját Ő lyukba gurítja.*

*Most már tudom Őt mindenképpen,
minden dolgában tetten értem,
S tudom is, miért szeret engem –
tetten értem az én szívemben.*

Talán ennyi az egész ceremónia, hogy az ember vallásos legyen. Talán azért nem kell minden vasárnap a templomba menni. (Nagyon sok „igazi” párttag nemrég óta a templomok első padjaiban ül. Rájuk is fér, legalább egy kicsit vezekelnek.)

Mi hiszünk a Teremtő-erőben, és az olvasás a leghatékonyabb módszer arra, hogy kifejlessze bennünk a hitet, a szeretetet és a reményt magunkban.

El akartam még mondani, hogy az ifjú könyvbarátokkal jó pár alkalommal a templomban vagy az imaházban tartottuk meg az író-olvasó találkozót, mert a magyartanár nem merte az iskolában fogadni az írókat.

Az egyik irodalmi táborban egy hatodikos kisdíák, amikor észrevette, hogy valaki megelőzte az ex libris beváltásnál, és elvitte előle a Képes Bibliát, hangos zokogásba kezdett, és csak akkor hagyta abba az őszinte sírást, amikor megígértük, hogy szerzünk neki másikat.

Az értelmiségi szülők is elhanyagolják gyermeküket, nem adnak mindennap könyvet a kezükbe. Sokan még fölösleges szórakozásnak tartják az olvasást, ami a lustáknak, a munkakerülőknak a kenyere.

Pedig csak egy-egy mesét a kicsiknek, egy szép verset, a nagyobbaknak pedig 25–30 oldalnyit kellene naponta elolvasni, hogy így évente kb. 50 könyvet mondhasson magának a serdülő. És ha ezt nem teszi fiatal korában az ember, akkor fél analfabéta lesz a felnőtt. Mivel nem szerette meg idejében a könyv szeretetét, nem is igényli. Esetleg átlapozza az újságokat, a sportrovatot, és rendületlenül bámulja a tévét. A 25 oldal mellett, ha egy-egy szép verset is, netán egy népdalt megtanulnának, tisztán a lelkük gyönyörűségére, akkor hamarosan itt lenne a Kánaán.

Az elmúlt hét év alatt mintegy 50 000 könyvet és irodalmi újságotadtunk a vajdasági magyar gyerekek kezébe. Hisszük, el is olvasták azokat.

Minden könyvben volt egy-egy ige, egy igaz, hasznos gondolat.

Az irodalmi táboraink legjobbjai, akik rendszeresen olvastak, a legapróbb részletekig ismerték a könyveket, az *IGÉT*. Egy jó könyv fölér egy misével.

Ha ez a mi vallásunk és hitünk nem elég, akkor mi az elég?